

Č. 11.537.

Policejní věci: * Cizinec, který se zdržuje v Československé republice bez platného pasového visa, může být na základě § 10 zák. č. 55/1928 Sb. ze státního území vyhoštěn i navždy.

(Nález ze dne 8. listopadu 1934 č. 11.559/33.)

Prejudikatura: srv. Boh. A 10305/33.

Věc: Josef Jakub W. v L. proti zemskému úřadu v Praze o vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem policejního ředitelství v Liberci z 5. ledna 1933 byl st-l na základě § 10 zák. z 29. března 1928 č. 55 Sb. navždy z republiky Československé vyhoštěn. V důvodech se uvádí, že se st-l zdržuje na území Československé republiky, ačkoliv udělené mu visum (povolení pobytu) již pozbylo platnosti. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem z uvedeného vyhošťovacího nálezu vysloviv, že bylo zjištěno jednak trestním řízením předcházejícím vydání nyní již pravoplatného nálezu z 5. ledna 1933, jímž byl st-l potrestán pro přestupek §§ 2 a 10 zák. čís. 55/1928 Sb., jednak obsahem jeho odvolání, že v době vydání vyhošťovacího výměru dlel na území zdejšího státu bez cestovního pasu, opatřeného platným visem, čímž podle ustanovení § 10 shora cit. zákona je dán předpoklad k jeho vyhoštění.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

Předem se namítá ve stížnosti, že žal. úřad nesprávně se odvolává na ustanovení § 2 odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z., poněvadž předpoklady pro vyhoštění st-le podle tohoto zákonného ustanovení dány nejsou. Tato námitka přehlíží však znění nař. rozhodnutí, z něhož je zřejmo, že žal. úřad svůj výrok, který jediné podléhá přezkoumání nss-u, neopřel o cit. ustanovení zák. č. 88/1871 ř. z., nýbrž jediné o ustanovení § 10 zák. č. 55/1928 Sb. Jest ovšem pravda, že reprodukuje v nař. rozhodnutí nález polic. řed. v Liberci z 5. ledna 1933 uvedl žal. úřad, že tímto nálezem byl st-l vyhoštěn navždy z celého území republiky Československé na základě ustanovení § 2 odst. 5 zák. č. 88/1871 ř. z. ve spojení s ustanovením 1. odst. § 10 zák. č. 55/1928 Sb., kdežto podle jednacíh spisů byl nález I. stolice opřen jediné o ustanovení 1. odst. § 10 zák. č. 55/1928 Sb. Poněvadž však žal. úřad z této nesprávné reprodukce vyhošťovacího nálezu I. stolice nevyvodil žádných důsledků, nýbrž naopak — jak bylo uvedeno — sám založil své rozhodnutí na ustanovení 1. odst. § 10 zák. čís. 55/28 Sb., je výše uvedená námitka stížnosti, upínající se k ustanovení 5. odst. § 2 zák. č. 88/1871 ř. z. neodůvodněná.

Ve stížnosti se arci tvrdí dále, že z poslední věty 1. odst. § 10 zák. č. 55/1928 Sb., na níž jest nař. rozhodnutí založeno, plyne, že k vyhoštění podle tohoto zákonného ustanovení lze přikročiti jen tehdy, když jsou dány předpoklady pro vyhoštění stanovené zákonem č. 88/1871 ř. z., a že tyto předpoklady v případě st-lově dány nejsou. Toto stanovisko stížnosti je zřejmě nesprávné. V předposlední větě 1. odst. § 10

zák. č. 55/1928 Sb. se ustanovuje, že — byla-li zavedena visová povinnost — »smějí se cizinci zdržovati v republice Československé jen po dobu, na níž visum zní; po uplynutí této lhůty mohou býti vyhoštěni policejním úřadem I. stolice«. V poslední větě téhož odstavce se pak praví, že »jinak zůstávají zákonná ustanovení o vyhoštění cizinců beze změny«. Těmto ustanovením zákonným nelze podle názoru nss-u rozuměti jinak, než že cizinec, který se zdržuje v Československé republice bez platného visa, může býti právě proto, že nemá povolení k pobytu v Československé republice, vyhoštěn, a že se tím nic nemění na ostatních zákonných ustanoveních, připouštějících vyhoštění cizince snad ještě z jiných důvodů. Vykládá-li st-l zmíněné ustanovení v tom smyslu, že podle § 10 zák. č. 55/1928 Sb. lze vyhostiti cizince, který nemá platného visa, jen tehdy, jsou-li dány předpoklady stanovené pro vyhoštění cizince v zákoně č. 88/1871 ř. z., dává zákonu smysl zcela libovolný, který z jeho znění nikterak neplyne (srov. Boh. A 10.305/33).

Odvolávajíc se na ustanovení čl. I. obchodní úmluvy mezi republikou Československou a republikou Polskou, uveřejněné ve Sbírce zák. a nař. pod č. 202/1926 Sb., namítá stížnost dále, že nelze st-li bez porušení této úmluvy úplně znemožniti jakékoliv další provozování živnosti jednou řádně nastoupené, když mu jako příslušníku Polské republiky je touto úmluvou zaručeno nerušené provozování obchodu a živnosti na území Československé republiky. Neodůvodněnost této námítky plyne již z ustanovení 2. věty čl. III. zmíněné úmluvy, v níž se praví, že příslušníci každé smluvní strany budou míti volnost spravovati své záležitosti na území druhé smluvní strany buď osobně, nebo prostředníkem jimi zvoleným, aniž by byly v tomto ohledu podrobeny jiným omezením, než těm, která jsou stanovena zákony a nařízeními platnými na příslušném území. Jsou tedy i za platnosti zmíněné úmluvy polští státní příslušníci, zdržující se na území Československé republiky, povinni řídit se i platnými zákony a nařízeními Československé republiky, tedy i zákonem č. 55/1928 Sb. V podstatě totéž plyne z čl. VIII. zmíněné úmluvy. Je-li však již obsahem úmluvy, na niž se stížnost odvolává, prokázána neodůvodněnost tvrzení stížnosti, není ani třeba zabývat se v tomto případě otázkou, zdali zmíněná úmluva má povahu normy právně závazné.

Zbývá námitka, že st-l se nedopustil žádného trestného činu, a že proto není dán zákonný předpoklad pro to, aby byl z Československé republiky vyhoštěn navždy. Ani tato námitka není odůvodněna. Oprávnění vyhostiti cizince, který se zdržuje na území Československé republiky nemaje platného visa, je dáno úřadu v § 10 zák. č. 55/1928 Sb. zcela neobmezeně, takže podle tohoto zákonného ustanovení může úřad vyhostiti cizince buď na určitý čas neb navždy, podle své úvahy. Použil-li úřad svého oprávnění ve smyslu posléz uvedeném, neporušil zákon.

Č. 11.538.

Samospráva obecní: I. Vybočuje z oboru působnosti obce (§ 28 odst. 1 ob. zř.) usnesení obecního zastupitelstva, jímž se určitým jednotlivcům přislíbují (ve formě vrácení předepsané dávky z převodu